

Nejvyšší soud odmítl stížnost Františka P-a, zastoupeného advokátem Dr. Karlem L-em, do usnesení Nejvyššího jako zrušovacího soudu z 9. prosince 1930, jímž byly podle odst. 3 čl. 4 vládního nařízení z 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. odmítnuty zmateční stížnost a odvolání Františka P-a do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 3. března 1930.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením byly zmateční stížnost a odvolání obžalovaného odmítnuty s bližším odůvodněním podle 3. odst. čl. 4. vládního nařízení z 3. února 1929, čís. 17 sb. z. a n., jímž se provádí ústavní zákon jazykový ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., jakožto podání učiněné za obžalovaného jeho právním zástupcem v jiném než státním jazyku. Mýlí se tedy stěžovatel, předpokládaje, že Nejvyšší jako zrušovací soud odmítl zmateční stížnost a odvolání podle § 1 čís. 1 novely k trestnímu řádu (rozuměj zákon z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878). Navrhuje-li stěžovatel, by Nejvyšší jako zrušovací soud ve smyslu § 6 téže novely dodatečně vyšetřil a zjistil správnost tvrzení stížnosti, že obžalovaný není národnosti české, nýbrž německé, musí býti se žádáním tím oslyšen, poněvadž na podání ani novely k trestnímu řádu ani jiných předpisů trestního řádu vůbec použito nebylo a ani použito býti nemohlo právě proto, že podání, nehovíc předpisům jazykovým, nehodilo se k tomu, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání, z čehož ovšem plyne, že nelze postupovati ani podle § 6 cit. novely. Pokud stěžovatel v dalším tvrdí a dovozuje, že obžalovaný byl jakožto Němec (a čsl. státní příslušník) oprávněn podle jazykového zákona podat opravný prostředek v jazyku německém, popírá tím věcnou správnost napadeného usnesení zejména v jeho předpokladu, že obžalovaný není účasten výhod vyhrazených v 2. odst. § 2 jazykového zákona a v III. hlavě prováděcího nařízení pro příslušníky jazykové menšiny a že proň proto platí zásady § 1 odst. 2 č. 1 jazykového zákona a hlavy I. prováděcího nařízení, — a uplatňuje tedy, že bylo porušeno jeho jazykové právo. Poněvadž podle zásady § 7 jazykového zákona spory o užití jazyka při soudech vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věci, ve které vzešly, bylo podle 2. odst. čl. 96 prováděcího nařízení na stěžovateli, měl-li zato, že bylo porušeno jeho jazykové právo, by si do 15 dnů stěžoval u státního úřadu, jenž podle příslušných zákonů je povolán vykonávati přímo dohlédací právo nad orgánem, do jehož opatření si stěžuje. Tímto dohlédacím úřadem je co do Nejvyššího soudu v první řadě presidium Nejvyššího soudu, jemuž také náleží rozhodovati o stížnostech (arg. § 8 zákona ze 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n.). Obžalovaný obrátil se se svou stížností na Nejvyšší soud sám, tedy na úřad, jenž, nejsa po zákonu ani povolán ani oprávněn, by o stížnosti rozhodoval, musil ji z tohoto důvodu odmítnouti.

Čís. 4125.

V tom, že předseda po neveřejně provedeném hlavním přelíčení ne prohlásil, že další jednání je veřejné, není zmatku (čís. 4 § 344 tr. ř.),

sňal-li soudní zřízenec podle poukazu před prohlášením rozsudku tabulku, oznamující obecenstvu, že veřejnost je vyloučena, a byli-li při prohlášení rozsudku přítomni posluchači, vstoupivší před tímto prohlášením.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 162/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 13. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 127, 132 III a 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 4 § 344 tr. ř., je však zřejmě bezdůvodná. Lze připustiti, že, kdyby byla veřejnost hlavního přelíčení zůstala vyloučena i při vyhlašování rozsudku, bylo by to zmatkem čís. 4 § 344 tr. ř. pro porušení poslední věty § 231 (340) tr. ř. (sb. n. s. č. 2471), který by arci, ano nejde o zmatečnost absolutní, mohl vésti ke zrušení rozsudku jen za předpokladů posledního odstavce § 344 tr. ř., jichž jsoucnost však zmatečnou stížností netvrdí, tím méně pak doličuje. Než v souzeném případě nebyl zákon v citovaném ustanovení vůbec porušen; neboť podle zprávy, kterou si zrušovací soud po rozumu § 6 novely ku tr. ř. vyžádal od krajského soudu, byla soudním zřízencem podle dané mu instrukce tabulka, oznamující obecenstvu, že veřejnost je vyloučena, snata se dveří před prohlášením rozsudku a byli při prohlášení rozsudku přítomni posluchači, kteří vstoupili do jednacích síní před tímto prohlášením. Nezáleží proto na tom, že předseda po neveřejně provedeném přelíčení neprohlásil, že další jednání je znovu veřejné, nanejvýš, an to zákon výslovně nepředepisuje (§§ 231, 268, 340, 458 tr. ř.) a zákonu bylo vyhověno i oním opatřením.

Čís. 4126.

O návrhu na opravu protokolu o hlavním přelíčení rozhoduje senát, nikoliv předseda porotního soudu.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 91/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Uherském Hradišti s tímto příkazem:

Podle spisů není o tom pochybností, že o návrhu obžalovaného na opravu protokolu o hlavním přelíčení rozhodl předseda porotního soudu, ač rozhodnutí o takovém návrhu přísluší sborovému soudu (viz Storch: Řízení trestní, díl II, str. 286). Krajskému soudu se proto ukládá, by bylo o onom návrhu dodatečně rozhodnuto příslušným senátem po slyšení veřejného obžalobce, by usnesení takto učiněné bylo stranám doručeno, a to obhájcí obžalovaného, bude-li návrh zamítnut, s poučením, že proti usnesení může podati dohlédací stížnost podle § 15 tr. ř.